

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: E. K., narozený X, státní příslušnost X (dále jen X), tohoto času v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65 Tis u Blatna (dále jen ZZC),

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky, IČ 00007064, pošt. schr. 21/OAM, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 3.5.2023 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19.4.2023 č.j. OAM-173/LE-BA01-BA06-PS2-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 10.5.2023 doručenou soudu osobně dne 11.5.2023 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 19.4.2023 č.j. OAM-173/LE-BA01-BA06-PS2-2023, jehož kopie byla připojena a na základě kterého byl žalobce ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen **zákon o azylu**), zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců a ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 26.6.2023.

2. V žalobě žalobce nejprve uvedl, že napadá rozhodnutí v celém rozsahu z důvodu, že jím byl zkrácen na svých právech. Žalobce ve své žádosti navrhoval pro případ, že nebude shledáno pominutí důvodů zajištění, aby bylo vydáno zvláštní opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu, přičemž současně doložil žalovanému dokumenty, které lze považovat za předpoklad možnosti uložení zvláštní opatření. Dále uvedl, že žalovaný je povinen ve všech případech zvážit možnost aplikace mírnějších opatření před tím, než přistoupí k zajištění cizince. Žádný z důvodů pro zajištění cizince uvedených v § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu přitom sám o sobě nepředstavuje skutečnosti, pro které by bez dalšího nebylo možné využití zvláštního opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu. Žalobce také poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) č.j. 1 Azs 349/2016-48 ze dne 28.6.2017 a na závěry v něm obsažené, neboť má za to, že žalovaný nepostupoval v souladu se zákonem a dovozenou soudní praxí. Přestože žalobce ve své žádosti poskytl dostatečné záruky pro vydání zvláštního opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu, žalovaný vydal napadené rozhodnutí, v němž zopakoval své obavy z nerespektování zvláštního opatření, a jeho aplikaci důrazně vyloučil. Žalobce konstatoval, že samotná skutečnost, že se vyskytoval na území České republiky (dále jen **ČR**) bez příslušného pobytového oprávnění ještě neznamená, že je možné apriory paušálně vyloučit možnost uložení zvláštního opatření. Také poukázal na to, že v době jeho ilegálního pobytu v ČR nebyl plně seznámen s tím, jaké důsledky toto jednání pro něj může mít, přičemž kdyby s těmito důsledky byl naplno seznámen, nevyhýbal by se správnímu orgánu a žádost o mezinárodní ochranu by podal dříve. Nelze dávat k tíži žalobce, že o mezinárodní ochranu požádal, až když byl zajištěn, a to z důvodu, že nebyl a doposud není zcela seznámen s právním řádem ČR, protože nemohl předpokládat, že jeho „opožděná“ žádost o mezinárodní ochranu může být vnímána za účelovou a do jisté míry automaticky považována za zjevně nedůvodnou a podanou s cílem vyhnout se realizaci správního vyhoštění. Ke své žádosti o mezinárodní ochranu žalobce dodal, že tuto považuje za zcela opodstatněnou, a že rozhodně nelze tvrdit, že do ČR přicestoval pouze z ekonomických důvodů. Tyto představují jakýsi sekundární důvod opuštění země jeho původu, jelikož primární důvodem žádosti o mezinárodní ochranu je toliko neochota uzbeckých orgánů poskytnout žalobci ochranu před násilným jednáním jeho věřitelů a perzekuce osoby žalobce za uplatňování jeho práv. Na základě uvedeného se žalobce rovněž domnívá, že žalovaným nemůže svoje rozhodnutí o nevydání zvláštního opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu opírat z velké části o domněnky, které souvisí s odlišným předmět řízení.

Následně žalobce uvedl, že má zajištěné ubytování na adrese X. V případě uložení zvláštního opatření dle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu tak nic nebrání tomu, aby se na výše uvedené adrese zdržoval a pravidelně se hlásil ministerstvu. Žalovaným namítaná skutečnost, že žalobce v rámci správního řízení uvedl, že před zajištěním pobýval na jiné adrese, než má aktuálně zajištěné ubytování, nemůže sama o sobě implikovat, že doklad o ubytování žalobce je účelový. Je zcela přirozené, že člověk mění místo svého bydliště, a to více, když dojde k jeho zajištění a nemůže tak plnit své povinnosti nájemce, čímž logicky dojde k ukončení původního nájemního vztahu. Proto byl žalobce nucen zajistit si ubytování náhradní. Takto učinil právě prostřednictvím pana S., který žalobci náhradní ubytování poskytl bezúplatně. Stejně tak nelze klást k tíži žalobce, že doklad ubytování je datován ke dni, kdy byl žalobce zajištěn po dobu 3 dnů a po celou tuto dobu neměl žádnou návštěvu, z čehož lze usuzovat, že nebyl schopen doklad o ubytování vypsát, a že doklad o ubytování byl vytvořen zcela účelově. Žalobce připouští, že nevěděl, jak doklad o ubytování vypsát,

jelikož nezná jeho formální náležitosti, a proto se telefonicky obrátil na svého ubytovatele, aby mu doklad vystavil.

K vadám odůvodnění žalobce ještě dodal, že si nemohl nevšimnout, že značná část odůvodnění napadeného rozhodnutí je učiněna pouhým odkazem na rozhodnutí o předchozím zajištění č.j. OAM-173-/LE-BA01-BA06-PS-2023. Jak již bylo zmíněno v úvodu této žaloby, správní orgán má povinnost pregnantně zdůvodnit, jaké úvahy ho vedly k zavržení možnosti uložit zvláštní opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu. Vzhledem k dikci § 46a odst. 10 zákona o azylu je zjevné, že se má jednat o opětovné posouzení důvodů zajištění. Je pak proti smyslu zákona, aby hned v několika částech odůvodnění „opětovného“ posouzení důvodů zajištění bylo odkazováno na rozhodnutí, které nevychází z aktuálních skutkových okolností k době podání žádosti.

Žalovaný možnost uložení alternativy posoudil nedostatečně a při uložení zajištění v napadeném rozhodnutí vycházel de facto pouze ze skutečnosti, že se žalobce nacházel na území ČR nelegálně. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí rovněž nevyplývá, že by žalobce měl v minulosti páchat jakoukoliv formu trestné činnosti. Uvedené deficity odůvodnění napadeného rozhodnutí jej činí nepřezkoumatelným.

Nad rámec žalobce uvedl, že doba trvání zajištění stanovená napadeným rozhodnutím je v rozporu se zákonem, jelikož se jedná o maximální přípustnou dobu zajištění. Též upozornil na mimořádnost institutu zajištění a dodal, že délka zajištění nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli. Žalobce připomněl povinnost správního orgánu důkladně a svědomitě posuzovat skutečnosti, které by zajištění odůvodňovaly, přičemž uvedené skutečnosti musí být přesvědčivým a nezpochybnitelným způsobem doloženy ve spisovém materiálu. Nejsou-li tyto podmínky respektovány, nemá skutková podstata, z níž žalovaný v řízení vychází, ve spisovém materiálu oporu. V napadeném rozhodnutí však absentují dostatečně odůvodněné a podložené úvahy vedoucí žalovaného k závěru, že žalobce naplňuje skutkovou podstatu jednoho z důvodů zajištění pod § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Ačkoli žalovaný stanovení doby zajištění zdůvodnil, není z odůvodnění patrné, zda zohlednil konkrétní situaci žalobce. Proto je napadené rozhodnutí ve vztahu ke stanovení doby zajištění žalobce nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobce se domnívá, že žalovaný porušil nejen základní zásady činnosti správních orgánů uvedené v § 2 odst. 2 a 4, § 3, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **správní řád**), ale především čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Evropské úmluvy o lidských právech, jíž je ČR vázána. Na závěr žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k novému projednání.

3. V žalobě žalobce žádal také o přiznání odkladného účinku žalobě. Soud se však tímto návrhem nezabýval z důvodu, že ve věci rozhodl již před uplynutím lhůty pro rozhodnutí o odkladném účinku dle § 73 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**). Z toho důvodu považoval rozhodnutí o odkladném účinku za nadbytečné.
4. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 19.4.2023 č.j. OAM-173/LE-BA01-BA06-PS2-2023**, bylo rozhodnuto tak, že žalobce je ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců a ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu je doba trvání zajištění stanovena do 26.6.2023. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí mimo jiné vyplývá, že dne 18.4.2023 byla žalovanému doručena žádost žalobce o opětovné posouzení důvodů zajištění v ZZC dle § 46a odst. 10 zákona o azylu ze dne 17.4.2023 (v textu také jen jako **žádost**). Dále žalovaný konstatoval, že dne 3.3.2023 vydal rozhodnutí č. j. OAM-173/LE-BA01-BA06-PS-2023 o zajištění žalobce podle §46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, a to na

dobu 120 dní, tedy do dne 26.6.2023. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 3.3.2023 a žalobce nevyužil možnosti opravného prostředku dle § 46a odst. 7 zákona o azylu.

Žalovaný v rámci správního řízení o zajištění žalobce vycházel z toho, že žalobci bylo již dříve uloženo správní vyhoštění a udělen výjezdní příkaz, což ovšem nerespektoval a nadále setrval na území ČR. Správní orgán tak konstatoval, že těmito kroky potvrdil svůj vztah k právnímu řádu ČR a EU obecně, a správní orgán nemá za prokázané, že v případě řízení ve věci mezinárodní ochrany by se na tomto mělo z jeho strany něco změnit a žalobce by respektoval jeho povinnosti ve smyslu zákona o azylu. Žalobce rovněž vykonával na území ČR nelegálně pracovní aktivity, tedy nerespektoval kromě pobytových pravidel ani pravidla upravující otázku zaměstnanosti cizinců na území ČR. Svého protiprávního jednání si byl žalobce, jak vyplynulo z jeho výpovědí, zcela vědom. Žalobce uvedl, že na území ČR nemá žádný majetek ani žádné kulturní či společenské vazby, nemá k ČR žádné vazby, všechny rodinné příslušníky má dle svých slov v Uzbekistánu, neměl tedy ani tento subjektivní důvod se zdržovat na území ČR po dobu probíhajícího správního řízení ve věci jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce již v rámci řízení na Policii ČR jasně uvedl, že není žádná objektivní překážka, která by mu bránila v návratu do Uzbekistánu, z území ČR následně vycestoval kvůli potřebě výdělku finančních prostředků. Tedy skutečnosti, která je z pohledu řízení ve věci mezinárodní ochrany zcela irelevantní a naopak svědčí o jeho zjevné nedůvodnosti a účelovém využití podané žádosti o mezinárodní ochranu jako prostředku k vyhnutí se vyhoštění do vlasti. Žalobce uvedl, že mu v Uzbekistánu nehrozí žádné nebezpečí, kvůli kterému by se tam nemohl vrátit. Žádost o mezinárodní ochranu v ČR žalobce podal až po zadržení Policií ČR, zajištění za účelem realizace vyhoštění a umístění do ZZC, i když na území ČR pobýval již delší dobu a sám nevyvinul naprosto žádnou dřívější snahu požádat v ČR o mezinárodní ochranu. Z výpovědí žalobce učiněných v rámci správních řízení dle zákona o pobytu cizinců nevyplývalo přitom naprosto nic, co by žalobci bránilo v dřívějším podání žádosti o mezinárodní ochranu před jeho zadržením a umístěním do ZZC, pokud o podání žádosti měl skutečný zájem. Z jednání žalobce je naopak zcela zřejmé, že svou žádost o mezinárodní ochranu podal toliko ve snaze oddálit, zmařit nebo znemožnit realizaci vyhoštění, neboť hrozba nuceného návratu do vlasti se po jeho zajištění stala reálnou a pokud by k jeho zajištění Policií ČR nedošlo, sám žalobce by tento krok v ČR nikdy neučinil. Správní orgán je přesvědčen, že v případě osoby, která palčivě pociťuje potřebu mezinárodní ochrany, tato k dané možnosti přistoupí bezprostředně poté, co má k tomu příležitost. Dle závěru správního orgánu by zároveň uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu nebylo účinné a z tohoto důvodu správní orgán shledal naplnění podmínek stanovených ustanovením § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Současně zjistil, že žalobce není osobou vyloučenou z aplikace ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu, neboť v jeho případě na základě jeho výpovědí v rámci řízení o správním vyhoštění nebylo možné konstatovat, že by byl zranitelnou osobou ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu. V podrobnostech správní orgán odkázal na své rozhodnutí ze dne 3.3.2023, č. j. OAM-173/LE-BA01-BAQ6-PS-2023.

Žalobce požádal o opětovné posouzení důvodů zajištění v zařízení pro zajištění cizinců s odůvodněním, že má na uvedené adrese X, zajištěno ubytování, a je připraven respektovat povinnosti osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené či se zdržovat v pobytovém středisku určeném ministerstvem a spolupracovat se státními orgány při realizaci tohoto opatření. Žalovaný po posouzení žádosti žalobce konstatoval, že jím uvedené důvody nelze jakkoliv podřadit důvodům, které by umožňovaly jeho propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců a vedení dalšího řízení ve věci mezinárodní ochrany za umožnění mu

volného pohybu na území ČR. Žalobce neuvedl žádnou konkrétní překážku, která by bránila jeho zajištění a ani správním orgánem nebyl nalezen opodstatněný důvod, který by vedl ke změně rozhodnutí o zajištění, které dříve náležitě odůvodnil.

Co se týče adresy X, kde má mít žalobce zajištěné ubytování, žalovaný předně uvedl, že žalobce v rámci protokolu u Policie ČR ze dne 19.2.2023 uvedl, že nemá žádné bydliště, žádnou adresu pobytu nikde nehlásil, bydlí s několika krajany na adrese X, kde má pronajatý byt a nemá uzavřenou žádnou nájemní smlouvu. Dále uvedl, že není kontaktní, nemá označenou domovní schránku ani zvonek, nikde si nepřebírá poštu. Žalovaný tak konstatoval, že doložené potvrzení o ubytování je v přímém rozporu se skutečnostmi, které žalobce doposud v celém správním řízení uváděl. Nadto konstatoval, že žalobce již po svém příjezdu nedodržoval pobytové a přihlašovací povinnosti, konkrétně se ve lhůtě do 3 pracovních dnů nehlásil na příslušném oddělení pobytových agend odboru cizinecké policie příslušného krajského ředitelství Policie ČR. Správní orgán má za to, že žalobce tak neučinil právě proto, že si byl vědom svého nelegálního pobytu, což ostatně i on sám v průběhu správního řízení uvedl. Žalobce byl do ZZC převezen dne 20.2.2023, do dne 22.2.2023 byl standardně umístěn v režimu izolace a dne 23.2.2023 (den sjednání potvrzení ubytování) neměl dle záznamů stálé služby Správy uprchlického zařízení Ministerstva vnitra ČR v ZZC žádnou návštěvu, a to až do dne 19.3.2023. Žalovaný je přesvědčen, že tato skutečnost svědčí nejenom o tom, že žalobce v daný den nebyl schopen dané potvrzení vypsát, ale také o tom, že tento doklad o ubytování byl vytvořen zcela účelově a pouze z důvodu, aby se žalobce měl v žádosti o opětovné posouzení důvodů zajištění o co argumentačně opřít. Toto zcela účelové vytvoření dokládá i skutečnost, že doklad o potvrzení zajištění ubytování je datován ke dni 23.2.2023, avšak ověřovací doložka pro legalizaci Úřadu městské části Praha 6 pochází ze dne 29.9.2022. Žalovaný nadto uvedl, že z vyplněné žádosti je zřejmé, že část textu, která byla vypsána na PC, pochází pravděpodobně z data 29.9.2022, avšak část, která byla vyplněna ručně propisovacím perem, byla doplněna dodatečně po tomto datu tak, aby mohla být na míru uzpůsobena žalobci. Správní orgán pak mimo výše uvedené uvedl, že v době údajného sepsání dokladu o potvrzení zajištění ubytování muselo být ubytovateli zřejmé, že žalobce se nachází v režimu zajištění v ZZC, a tak ho není možno ubytovat na dobu od 1.3.2023.

Dále žalovaný uvedl, že kromě porušování pobytových pravidel, kdy žalobce pobýval na území ČR nelegálně již ode dne 21.11.2019, porušoval také pravidla upravující otázku zaměstnanosti cizinců na území ČR. Sám žalobce do protokolu u Policie ČR ze dne 19.2.2023 uvedl, že má peníze z občasných brigád, nemá stálou práci a v současné době pracuje na stavbě jako brigádník. Žalovaný uvedl, že žalobce úmyslně do této žádosti neuvedl, že mu již v minulosti bylo dne 16.4.2021 orgánem cizinecké policie Krajského ředitelství policie Hl. m. Prahy č. j. KRPA-92614-15/ČJ-2021-000022-SV uděleno správní vyhoštění na dva roky. Sám jmenovaný toto v policejním protokolu ze dne 19.2.2023 potvrdil a uvedl, že z území ČR nevycestoval, protože mu to neřekl jeho právník a on chtěl na území ČR zůstat a vydělávat si peníze. Správní orgán tak uvedl, že žalobce rovněž účelově mařil i výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Není tak pravdou a správní orgán se neztotožňuje s tvrzením žalobce, že doposud svým jednáním nemařil výkon rozhodnutí a že by se v blízké době na jeho chování mělo něco změnit. Správní orgán k tomuto ještě uvedl, že i samotné výše uvedené jednání žalobce, kdy si úmyslně obstaral účelově vytvořené potvrzení o ubytování, vypovídá o zjevném nerespektování právních předpisů ČR.

U žalobce pak nebyly zjištěny ani žádné okolnosti, které by nasvědčovaly, že je zranitelnou osobou, jejíž zajištění v zařízení pro zajištění cizinců je bez dalšího dle § 47 odst. 3 zákona o azylu vyloučeno.

Správní orgán nepovažuje tvrzení žalobce za dostatečné záruky, které by mohly reálně zajistit respektování případně uloženého zvláštního opatření tak, aby uložení tohoto opatření mohlo být považováno za účinné. Jak správní orgán podrobně objasnil v citovaném rozhodnutí o zajištění č. j. OAM-173/LE-BA01-BA06-PS-2023, nepovažuje uložení zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu v případě žalobce za účinné. O neúčinnosti zvláštního opatření v případě žalobce svědčí nejen jeho vědomé nerespektování právního řádu i jemu uložených povinností, maření již uloženého, ale také jeho zcela účelové jednání, když se udělení mezinárodní ochrany začal domáhat teprve po svém zajištění, kdy se jeho vyhoštění stalo reálným. Správní orgán proto dospěl k závěru, že nelze rozumně předpokládat, že by žalobce náhle své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření dle zákona o azylu, které by mu správní orgán uložil. Správní orgán v této souvislosti odkázal na judikaturu NSS, který např. v rozsudku č.j. 1 Azs 349/2016 konstatoval, že účelem zvláštních opatření není pouze zajistit účast žadatele v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ale také zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění v situaci, kdy cizinec během řízení uplatní své právo požádat o mezinárodní ochranu.

Žalovaný proto konstatoval, že vzhledem k výše uvedenému dospěl k závěru, že trvají důvody, pro které je žalobce zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců. Zároveň nebylo zjištěno, že by byl žalobce zranitelnou osobou ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu, jejíž zdravotní stav by vylučoval její zajištění. Nenastal ani žádný z důvodů dle § 48a odst. 13 zákona o azylu, pro který by zajištění v zařízení pro zajištění cizinců muselo být ukončeno. Žalovaný v souladu s § 46a odst. 1 písm. e), § 46a odst. 5 a § 46a odst. 10 zákona o azylu konstatoval, že vzhledem k výše uvedenému je žalobce i nadále zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců, a to do dne 26.6.2023, jak bylo stanoveno původním rozhodnutím správního orgánu.

5. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 10.5.2023** uvedl, že s žalobou nesouhlasí, neboť se namítaných porušení zákonných ustanovení nedopustil a je přesvědčen o tom, že z napadeného rozhodnutí je jasně seznatelné, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Ve svém rozhodnutí žalovaný popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých důvodů dospěl k domněnce, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze účelově s cílem oddálit hrozící správní vyhoštění ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalobce o udělení mezinárodní ochrany požádal až po zadržení Policií ČR, zajištění za účelem realizace vyhoštění a umístění do ZZC. Z výpovědí žalobce učiněných v rámci správních řízení nevyplývalo přitom naprosto nic, co by mu bránilo v dřívějším podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR, pokud o podání žádosti měl skutečný zájem. Existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv žalobce mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany již dříve. Žalobce mařil výkon rozhodnutí o jeho správním vyhoštění a nevycestoval. Žalovaný rovněž dospěl s ohledem na všechny výše uvedené argumenty k závěru, že z jednání žalobce je zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude vyhýbat své povinnosti z území ČR vycestovat a bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění. Z postupu žalobce je zároveň dle žalovaného zřejmé, že by jeho propuštěním ze zajištění ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany, a nelze v jeho případě předpokládat, že by své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření dle zákona o azylu, které by mu správní orgán uložil. Ze

všech těchto důvodů by uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu nebylo dle názoru správního orgánu účinné. Správní orgán v této souvislosti odkázal na judikaturu NSS, který např. ve svém rozsudku č.j. 1 Azs 349/2016 konstatoval, že účelem zvláštních opatření není pouze zajistit účast žadatele v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ale také zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění v situaci, kdy cizinec během řízení uplatní své právo požádat o mezinárodní ochranu. O neúčinnosti zvláštního opatření v případě žalobce svědčí nejen jeho vědomé nerespektování právního řádu ČR i jemu uložených povinností, ale také jeho zcela účelové jednání, když se udělení mezinárodní ochrany začal domáhat teprve po svém zajištění, kdy se jeho vyhoštění stalo reálným. V jeho případě nelze tedy uložení zvláštního opatření považovat za účinné. Následně se žalovaný vyjádřil také k návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku, kde především uvedl, že dle jeho názoru ztrácí význam podávat žádost o přiznání odkladného účinku v případě, kdy bylo rozhodnuto o zajištění cizince. Dále žalovaný odkázal na spisový materiál a uvedl, že dle jeho názoru nebylo žalobou zpochybněno jeho rozhodnutí ve věci a proto navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou v plném rozsahu, pokud ji neodmítne jako opožděně podanou a odkladný účinek jí nepřiznal.

6. **Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 19.4.2023 i ve vyjádření žalovaného ze dne 10.5.2023 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 19.4.2023 žalobci předáno dne 21.4.2023.
7. Dle **§ 4 odst. 1 písm. a) s.ř.s.** soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle **§ 78 odst. 7 s.ř.s.** soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle **§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.** ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.
8. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 19.4.2023, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná. Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení neuvedli, že žádají ústní jednání k projednání věci a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (§ 46a odst. 8 zákona o azylu věta předposlední před středníkem).
9. Podle **§ 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu** „Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkácího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve“.
10. Dle **§ 47 odst. 1 zákona o azylu** „Zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.“

11. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu „Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany“.
12. Co se týče případné opožděnosti žaloby dle § 46a odst. 7 zákona o azylu lze proti rozhodnutí ministerstva o zajištění a o prodloužení doby trvání zajištění podat ve lhůtě 30 dnů ode dne doručení rozhodnutí žalobu, a to prostřednictvím ministerstva nebo u místně příslušného krajského soudu, kterým je krajský soud, v jehož obvodu je žadatel o udělení mezinárodní ochrany v den podání žaloby hlášen k pobytu. Žalobci bylo napadené rozhodnutí dle protokolu o předání rozhodnutí žalobci předáno dne 21.4.2023. Podle § 40 s.ř.s. je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak. Soudu byla žaloba doručena osobně dne 4.5.2023, je tedy zřejmé, že žaloba byla včasná. Soud tak nepřistoupil k odmítnutí žaloby pro opožděnost.
13. Soud při posuzování žalobních námitek vycházel ze skutečnosti, že ust. § 47 zákona o azylu bylo do tohoto právního předpisu vtěleno na základě novelizace zákonem č. 314/2015 Sb. Důvodová zpráva k zákonu č. 314/2015 Sb. k němu uvádí: „*Jelikož je nutné na základě přepracované přijímací směrnice před individuálním posouzením nutnosti zajištění konkrétního žadatele o udělení mezinárodní ochrany rovněž posuzovat možnost uložení tzv. alternativy k zajištění, jsou do tohoto zákona nově upravena tzv. zvláštní opatření. Jedná se buď o povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v příslušném pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo o povinnost hlášení se ministerstvu v intervalech určených ministerstvem, není-li žadatel ubytován v pobytovém středisku (podobnou alternativu zná i zákon o pobytu cizinců). [...] Cílem zvláštního opatření je zajištění součinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v rámci řízení ve věci mezinárodní ochrany, a to uplatněním mírnější formy, než je zajištění. [...]*“. Podle bodů 15 a 20 preambule přijímací směrnice má být zajištění výjimečným, krajním prostředkem, uplatňovaným pouze poté, co byla posouzena možnost uložení alternativních opatření. Na to navazuje čl. 8 přijímací směrnice, který v odst. 2 stanoví, že „*v případě nutnosti a na základě individuálního posouzení každého případu mohou členské státy zajistit žadatele, nelze-li účinně uplatnit jiná, mírnější donucovací opatření*“, a v odst. 3 pak mezi případy, ve kterých je možné žadatele zajistit, řadí situaci žadatele zajištěného v rámci řízení o navrácení za účelem přípravy navrácení nebo vyhoštění, „*mohou-li členské státy na základě objektivních kritérií, včetně skutečnosti, že daný žadatel již měl možnost přístupu k azylovému řízení, řádně doložit, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žadatel činí žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navrácení*“. Tomu odpovídá znění § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Posledně zmíněné ustanovení zákona o azylu i § 47 téhož je proto třeba vykládat eurokonformně.
14. Nejprve se soud zbýval samotnými důvody k přistoupení k zajištění žalobce. Žalobce byl původně zajištěn na základě rozhodnutí ze dne 3.3.2023 č. j. OAM-173/LE-BA01-BA06-PS-2023 z důvodů, které již byl uveden výše, a to především z důvodu, že jednak byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v ZZC po zajištění žalobce, a jednak existovaly oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost žalobce podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany mnohem dříve. Soud po přezkoumání napadeného rozhodnutí dospěl k názoru, že se shoduje se závěry

žalovaného o účelovosti podání žádosti o mezinárodní ochranu, shledal tedy také, že žalobce pravděpodobně podal žádost o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Soud proto souhlasí se závěrem žalovaného, že zajištění žalobce je nezbytně nutné dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a dle soudu důvody pro zajištění žalobce podle výše uvedeného ustanovení jsou stále trvající. Žalobce během správního řízení netvrdil ani neprokázal, že by došlo k podstatné změně okolností, které by měly za následek upuštění od jeho zajištění.

15. Soud zkoumal odůvodnění napadeného rozhodnutí mimo jiné v té části, která se vztahovala k neúčinnosti zvláštních opatření (str. 4 - 5) a neshledal, že by žalovaný pochybil, když vycházel z okolností, které ve svém souhrnu svědčily pro závěr o neúčinnosti zvláštních opatření, a to zejména vědomé nerespektování právního řádu ČR žalobcem, pobývání na území ČR bez povolení k pobytu, a to již ode dne 21.11.2019. Žalobce porušoval také pravidla upravující otázku zaměstnanosti cizinců na území ČR a rovněž již v minulosti účelově mařil výkon rozhodnutí o vyhoštění ze dne 16.4.2021 Krajského ředitelství policie Hl. m. Prahy č. j. KRPA-92614-15/ČJ-2021-000022-SV; současně o neúčinnosti zvláštních opatření svědčí jeho zcela účelové jednání, když se začal domáhat udělení mezinárodní ochrany teprve po svém zadržení Policií ČR, zajištění za účelem realizace vyhoštění a umístění do ZZC, kdy se jeho vyhoštění stalo reálným.
16. Z důvodů podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalovaný usuzoval, že žádost byla podána pouze s cílem vyhnout se vyhoštění a dosáhnout propuštění ze zajištění. Žalovaný poukázal na skutečnost, že z postupu žalobce v průběhu správního řízení nelze rozumně předpokládat, že by náhle své jednání změnil a respektoval zvláštní opatření dle zákona o azylu, které by mu správní orgán uložil a zároveň žalovaný odkázal na rozsudek NSS sp. zn. 1 Azs 349/2016. Současně uvedl, že žalobce mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany již dříve. Z výpovědi žalobce ani z jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany nevyplynulo naprosto nic, co by mu nebylo známo již před jeho zajištěním nebo by mu bránilo v podání žádosti o mezinárodní ochranu. Soud nesouhlasí s tím, že otázka času podání žádosti je naprosto irelevantní, jelikož žalobce měl cca dva roky na to, aby žádost o udělení mezinárodní ochrany podal. Je evidentní, že se mohl volně pohybovat a mohl se tedy dostavit buď na příslušný orgán Policie ČR či přímo do přijímacího střediska a podat žádost o udělení mezinárodní ochrany. Možnost podat žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce nesporně měl a svou žádost však podal až tehdy, když byl Policií ČR zajištěn za účelem realizace vyhoštění, z čehož lze dovodit, že jeho jednání je naprosto účelové.
17. Žalovaný tudíž posoudil individuálně poměry žalobce a neshledal mírnější donucovací opatření účinnými, přičemž jeho závěry mají oporu ve správním spise a zjištěném skutkovém stavu. V případě žalobce se jednalo o závažné okolnosti a nebylo zjištěno nic, co by správní orgán či soud mohlo vést k jeho případnému upuštění od zajištění v zařízení pro zajištění cizinců.
18. Ani směrnice EU, ani zákon o azylu dále nikde nestanoví, čím mají příslušné orgány zdůvodňovat neúčinnost zvláštních opatření a důvodnost zajištění. K závěru o naplnění podmínek pro zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu vedly žalovaného veškeré okolnosti uvedené na str. 1-4 napadeného rozhodnutí. Podle směrnice je třeba nejprve posoudit možnost uložení alternativních opatření a až poté je možné žadatele zajistit, což žalovaný učinil. Částečné překrývání důvodů, pro něž byla shledána účelovost žádosti, a důvodů neúčinnosti zvláštních opatření bylo potvrzeno i rozhodnutími NSS, který shledal, že klíčovou otázkou je, zda argumentace v neprospěch alternativ zajištění může sama o sobě

obstát, zda je konzistentní a individualizovaná (srov. rozsudek NSS ze dne 26.7.2017 č.j. 8 Azs 114/2017-35, bod 17 a násl.). V nyní projednávané věci žalovaný shromáždil dostatek informací o žalobcově pobytové historii na území ČR a EU a bylo zjištěno, že žalobce porušoval režim pobytu cizinců na území ČR a povinnosti s takovým pobytem související. Skutková zjištění byla dostačující pro závěr, že mírnější opatření nebudou účinná, přičemž žalovaný hodnotil žalobcovu pobytovou historii jako celek a zohlednil veškeré relevantní a závažné okolnosti z jejího průběhu.

19. Zdejší soud zároveň odkazuje na rozsudek NSS ze dne 10.10.2016 č.j. 7 Azs 185/2016 – 23, který uvádí, že: „*Volba mírnějších opatření než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, mezi něž lze řadit zmíněné zvláštní opatření, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření.*“ a dále pak např. na usnesení NSS ze dne 18.11.2021, č.j. 9 Azs 196/2021-46 ve kterém uvádí, že: „*Nejvyšší správní soud se otázkou účelovosti žádosti o mezinárodní ochranu zabýval ve své judikatuře opakovaně. Poukázal na odlišnost institutů zajištění podle zákona o pobytu cizinců a zákona o azylu, přičemž konstatoval, že oba tyto instituty spadají pod různé právní režimy a směřují k odlišným cílům. Zajištění podle § 124 zákona o pobytu cizinců slouží k přípravě a realizaci správního vyhoštění. Cílem zajištění dle § 46a zákona o azylu je zamezit zneužívání řízení o mezinárodní ochraně pro nelegální migraci či jiné nelegální aktivity. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28.6.2017, č. j. 1 Azs 349/2016 - 48, důvodem zajištění žadatele o mezinárodní ochranu podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je obava, že se podáním žádosti o mezinárodní ochranu snaží vyhnout realizaci správního vyhoštění. Zajištění podle uvedeného ustanovení zákona o azylu má za cíl znemožnit zneužití zákona podáním účelové žádosti o mezinárodní ochranu a dosažení takových podmínek, které by cizinci umožnily vyhnout se již uloženému správnímu vyhoštění (typicky útekem a přerušením kontaktu s orgány veřejné správy). Aniž by tím byl jakkoliv předjímán výsledek řízení o mezinárodní ochraně, jedná se o preventivní opatření, které má zabezpečit dostupnost žadatele pro výkon rozhodnutí o vyhoštění pro případ, že by se rozhodnutí o správním vyhoštění stalo vykonatelným v důsledku negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně. Skutečnost, že účelem § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění v situaci, kdy cizinec během řízení uplatní své právo požádat o mezinárodní ochranu, Nejvyšší správní soud potvrdil také např. v rozsudcích ze dne 15.2.2017, č. j. 10 Azs 284/2016 - 35, nebo ze dne 28.2.2017, č. j. 4 Azs 9/2017 - 31.*“
20. Žalobce opakovaně bagatelizuje svoje protiprávní chování, soud tedy musí zopakovat, že žalobce nerespektoval právní předpisy v oblasti zaměstnávání cizinců; již v minulosti uložené správní vyhoštění a pobýval na území ČR protiprávně po dobu více jak tří let. Z uvedeného vyplývá, že není osobou, která respektuje právní řád či a plní zákonem stanovené povinnosti. Rovněž žalobce páchal trestnou činnost, když nerespektoval uložené správní vyhoštění, čímž naplnil skutkovou podstatu trestného činu maření úředního rozhodnutí. Primárním pro posouzení splnění důvodnosti zajištění žalobce v tomto případě jsou podmínky uvedené dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Současně soud nesouhlasí s tvrzením žalobce ohledně nenarušení veřejného zájmu, neboť ten sleduje právě to, aby se na území ČR zdržovali pouze cizinci, kteří disponují příslušnými oprávněními a na území ČR vstoupili v souladu se zákonem, nikoliv tedy způsobem, jakým tak učinil žalobce. Soud se v tomto směru ztotožnil se závěry žalovaného a souhlasí s tím, že dosavadní způsob života žalobce v minulosti svědčí o nerespektování právního řádu ČR. Nelze ani odhlédnout od

skutečnosti, že žalobce s územím ČR nepojí žádné sociální, kulturní ani rodinné vazby. Rovněž nemá na území ČR žalobce žádný majetek. Vzhledem k žalobcově pobytové historii, je zcela zřejmé, že v jeho případě nelze uložení zvláštního opatření považovat za účinné a ani tedy se domnívat, že by žalobce náhle své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření dle zákona o azylu. Z těchto důvodů má soud námitky žalobce týkající se možnosti uložení mírnějšího opatření za nedůvodné.

21. Nad rámec uvedeného se soud musí vyjádřit k předloženému dokladu o zajištění ubytování. Soud se naprosto shoduje se závěrem žalovaného, že se jedná o účelově vytvořený doklad pro řízení o zajištění žalobce ve snaze domoci se uložení zvláštního opatření, a to především z důvodu, že doložené potvrzení o ubytování je v přímém rozporu se skutečnostmi, které žalobce doposud v celém správním řízení uváděl. Například v protokolu u Policie ČR ze dne 19.2.2023 uvedl, že nemá žádné bydliště, žádnou adresu pobytu nikde nehlásil, bydlí s několika krajany na adrese X, kde má pronajatý byt a nemá uzavřenou žádnou nájemní smlouvu. Další skutečnost svědčící o účelovosti tohoto dokladu je fakt, že žalobce byl do ZZC převezen dne 20.2.2023, do dne 22.2.2023 byl standardně umístěn v režimu izolace a dne 23.2.2023 (den sjednání potvrzení ubytování) neměl dle záznamů stálé služby Správy uprchlického zařízení Ministerstva vnitra ČR v ZZC žádnou návštěvu, a to až do dne 19.3.2023. Dále považuje soud za velmi nezvyklý nesoulad data vystavení dokladu o zajištění ubytování ze dne 23.2.2023 a data ověřovací doložky ze dne 29.9.2022 ohledně podpisu ubytovatele (M. S.). Soudu také nebyla předložena např. smlouva o nájmu či jiného poskytnutí ubytování, která je pro takové případy typická a byla by lépe schopná potvrdit skutečnost dokladu o zajištění ubytování. Z těchto důvodů dospěl soud ke stejnému závěru jako žalovaný. Přesto soud zdůrazňuje, že tvrzená účelovost dokladu o zajištění ubytování sama o sobě nebyla jediným důvodem, proč žalovaný nepřistoupil k uložení zvláštních opatření (viz shora).
22. Žalobce také vytýkal žalovanému odkazy na jeho předešlé rozhodnutí 3.3.2023, č. j. OAM-173/LE-BA01-BA06-PS-2023, takový postup však není v rozporu se zákonem. Soud zdůrazňuje, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí zaobíral podrobně důvody pro zajištění žalobce, tak možností uložení zvláštních opatření. Žalovaný zhodnotil veškeré skutečnosti a došel k závěru, že vyjma předloženého dokladu o zajištění ubytování nedošlo k žádné relevantní a významné změně pro zrušení zajištění či uložení zvláštního opatření. Ač žalobce namítá, že nebylo vycházeno z aktuálních skutkových okolností, tyto již blíže nerozvinul. Žalovaný použil své původní rozhodnutí pouze jakožto podpůrné pro odůvodnění nyní napadeného rozhodnutí. Soud tedy neshledal ani tuto námitku žalobce za důvodnou.
23. Soud rovněž zdůrazňuje, že žalobce opakovaně uváděl, že nebyl znalý právního řádu ČR, tuto skutečnost však soud shledává za neopodstatněnou a irrelevantní. Jak vyplývá z napadeného rozhodnutí, v dřívějším podání žádosti o mezinárodní ochranu žalobci nebránily žádné překážky, neboť měl po vstupu na území ČR možnost volného pohybu, a tudíž i příležitost seznámit se s právním řádem ČR a podat žádost o mezinárodní ochranu. Na území ČR žalobce pobýval od roku 2019, proto kdyby pociťoval obavu z důvodů uvedených v žádosti o mezinárodní ochranu, bylo jeho zájmem zjistit, jakou ochranu mu je schopna ČR poskytnout. Žalobce na místo toho setrval na území ČR nelegálně po dobu několika let, kdy rovněž nerespektoval právní předpisy v oblasti zaměstnávání cizinců, přičemž svého protiprávního jednání si byl vědom. Nelze ani pominout fakt, že samotné podání žádosti o mezinárodní ochranu až za situace, kdy je žalobce zajištěn, nebylo jediným důvodem zajištění žalobce (viz shora uvedené důvody). Soud také podotýká, že žalobce

záměrně ve své žalobě opomíjí uvést, že v minulosti nerespektoval uložené správní vyhoštění či právní předpisy v oblasti zaměstnávání cizinců a snaží se vykreslit svou osobu v lepším světle. Žalobce pobýval na území ČR více jak tři roky, což lze považovat za dostatečně dlouhou dobu pro seznámení se alespoň se základy právního řádu ČR, nehledě na to, že pro povinnost uloženou rozhodnutím správního orgánu (správní vyhoštění) není třeba být znalý v právním řádu ČR nijak podrobně. V tomto směru soud dále připomíná jeden ze základních právních principů, a to *Ignorantia juris non excusat* = *neznalost zákona neomlouvá*. Soud proto souhlasí s názorem žalovaného, že vzhledem k pobytové historii žalobce nelze předpokládat, že by najednou začal respektovat právní řád ČR.

24. Žalobce napadal také stanovení délky doby zajištění, avšak neuvedl žádné konkrétní důvody, proč s délkou doby zajištění nesouhlasí a není ani patrné, k jaké konkrétní situaci žalobce měl žalovaný přihlížet. Ačkoliv žalovaný poměrně stroze odůvodnil délku trvání zajištění žalobce, považuje ji soud i s ohledem na odkaz na původní rozhodnutí o zajištění za dostatečné, neboť nejsou známe důvody, pro něž by měla být délka zajištění změněna.
25. Lze tedy uzavřít, že žalovaný se s možností uložení zvláštních opatření žalobci vypořádal v mezích zákona dostatečně a jeho úvahy netrpěly žádnými zavádějícími závěry či zjevnými nesprávnostmi. Napadené rozhodnutí respektovalo všechny individuální okolnosti v této věci, které byly známy žalovanému, včetně pobytové historie žalobce na území ČR a EU, a jeho odůvodnění bylo přiměřené, dostatečné, srozumitelné a přezkoumatelné, tudíž není ani nezákonné, když bylo rozhodnuto žalovaným v souladu s platnou právní úpravou. Závěrem soud konstatuje, že napadené rozhodnutí je v souladu s dle § 2 odst. 2 a 4, § 3, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu. Žalovaný také rozhodl a postupoval v souladu s Listinou a Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod. V souvislosti s tím považuje soud napadené rozhodnutí za přezkoumatelné a zcela v souladu se zákonem.
26. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), když žádná z žalobních námitek nebyla shledána důvodnou.
27. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.)

Plzeň 22. května 2023

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.